

BARNENS BILDERBOK

II.

AF

L. S. och C. O. B.

A. L. Normans Boktr. Aktieb. Lith. Inst. Stockh.

BARNENS

BILDERBOK

AF

L. S. och C. O. B.

ANDRA HÄFTET.

STOCKHOLM,
EVANG. FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION.

Morfars solsken.

Anna — morfars lilla solsken,
Log och lekte dagen lång,
Och i kapp med lärkans qvitter
Hördes ofta lillans sång.
Dockan sjelf fick stundom hvila
Medan Anna, yr och glad,
Flög till muntert »Kurra gömma»
Som en hvirfvelvind åstad.

Modersögat ömt och troget
Följde hvarje litet språng,
Räddande från fall och stötar
Liten älskling mången gång.
Och när qvällen kom, och morfars
Lilla solsken »gått i skog»,
Stod den gamle än vid bädden,
Men nu var det han, som log.

»Gode Gud, bevara Anna»,
Bad han tyst på barnavis,
»Och låt henne en gång blomma
Som en ros i paradis.
Låt oss båda — jag och lillan,
Hvila trygga i din famn,
Och som *dina* barn på jorden
Ljufligt vittna om ditt namn!»

W. Peirce. Sc.

Syskonkärlek.

Se Ruth och Hedvig hur gladt i dag
De talas vid så förtroligt!
Och hviska sakta: »Som du vill jag,
Ty då blir allting så roligt».
De jollra sorglöst i lifvets vår,
Och hjertat högt utaf glädje slår,
Och kinden purpras af rosor.

Vill Hedvig det eller det till slut,
Strax liten Ruth vill det samma.
Och Hedvig tycker härnäst som Ruth,
Och båda lyda de mamma.
Och derför leka de qvällen lång
I lust och gamman, i fröjd och sång,
Och ej i kif eller bannor.

O, syskonkärlek, du blomma blid,
Du dyra skänk ifrån ofvan,
Må vi dig vårda i ljuflig frid
Och tacka Gud för den gåfvan.
Må vi ej gräla, ej bannas, slåss,
Men hvad i lifvet än möter oss,
O, må vi älska hvarandra!

Ett afsked.

Barn tycka om att höra roliga historier, för sorgliga ha de icke synnerligt behag. Lifvet består dock icke af bara roliga stunder. Det har äfven sina sorgsna. Sorg och glädje teckna hvar sin del af lifvets skuggor och dagrar. Hvad vi i allmänhet tycka är ledsamt, är att skiljas ifrån dem vi älska, men så blir det så mycket större glädje då man återförenas.

Sjöman Vigert hade en snäll och bra hustru och två små barn. Flickan hette Lotta och gossens namn var Robert. Vigert fick för det mesta vara ute på sjön. Ibland var han borta hela två år i sender. När han så kom hem, stannade han blott några få veckor, och måste sedan ut igen att kämpa med storm och sjö. Men lika glad Lotta var då pappa kom hem från sin långa sjöresa, lika ledsamt tyckte hon det var, när han åter måste bort. Då gick hon och räknade dagarne, och när dagen för afresan kom, var lilla Lotta utom sig af sorg. Men det kunde icke hjelpas. »Söta lilla far res inte ifrån oss», bad Lotta så vackert. »Både bror och jag ska' vara så snälla, om du stannar hemma hos oss. Ja, res inte ifrån oss, gör inte det.»

»Min lilla flicka», återtog sjömannen, »far skulle nog gerna vilja stanna hemma hos er, men han måste ut på sjön, ty annars fick hvarken mor eller du och icke lille bror heller något till mat, då ni vore hungriga, och det vore ju bra ledsamt, eller hur?»

Jo, det tyckte nog Lotta förstås, men hon undrade ändå, om inte Gud kunde ge både mamma och henne sjelf och lille bror tillräckligt med mat, utan att far behöfde fara ifrån dem. Dock, när hon hörde, att hvar och en måste arbeta i sitt kall, och att detta vore Guds anordning, måste hon låta sig nöja, hur mycket det än sved i hennes lilla barnahjerta, då hon tänkte på den långa skiljsmessan.

Vigert hade lagt sina kläder och hvad han behöfde för resan i sin lilla sjömanskoffert, och så bar det af ner till stationen. Hit fingo barnen följa med för att säga sitt sista farväl. Lilla Robert såg helt belåten ut, då far än en gång tog honom i sina starka armar och kysste honom på kinden. Men Lotta stod bredvid och grät. Lyckligtvis är barnasorgen dock icke så lång, och snart torkade äfven Lotta sina tårar och blef hurtig och glad igen. Hon hjelpte sin mamma att se om lille bror och så talade hon om för honom hur roligt det skulle bli, när far kom tillbaka från sin långa sjöresa. Hvar morgon och qväll bad Lotta så barnsligt och innerligt, att Gud skulle bevara deras snälle, gode far. Och hvar gång det blåste dugtigt, trodde hon att det var farligt på sjön, och hon tänkte på far och anbefalde honom särskildt i Guds beskydd. Och Gud hörde barnabönen.

Efter två långa år kom bref från fadren, att han om fjorton dagar skulle komma hem igen. Lotta hade under tiden blifvit stora flickan och lilla Robert hade lärt sig att både tala och gå, och nu räknade barnen: »I dag är det bara tretton dagar mor», sade Lotta dagen efter brefvets ankomst. Morgonen derefter hann hon knappt få sina ögon öppna, förrän hon utropade: »Nu är det bara tolf, mamma!» Och så räknade hun ända till sista dagen. Då vaknade hon, innan solen gick upp. »Mor», ropade hon, »i dag kommer far, i dag kommer far», och lille Robert sade efter så godt han kunde: »Moj, i da' tommel faj».

Och så kom han, och då stod glädjen högt i tak; han hade så många roliga saker med sig hem och så många märkvärdiga berättelser att förtälja. Lotta satt på hans ena knä och Robert på det andra och lyssnade med häpnad och undran till allt hvad han hade att omtala från främmande länder och folk. Han hade varit i både Japan och Kina, der alla små barn hade sneda ögon, och i Indien, der menniskorna voro bruna till färgen och der de dyrkade afgudar och kastade små barn i Gangesfloden såsom offer åt gudarne. Och Lotta och Robert tröttnade aldrig att höra på. De tyckte så synd om de små hednabarnen, som icke fått lära sig bedja till Gud och icke kände vännen för andra vänner. Så bådo de Gud hjelpa de fattiga hedningarna, och Robert han ville blifva »mitonäl», och Lotta ville också hjelpa till så godt hon kunde. Och det voro de vissa om, att när de blefvo stora skulle de följa med far på hans sjöresor, och när de då kommo till Indien, Japan eller Kina, skulle de tala om för alla barn de träffade, att Jesus var kommen att frälsa dem och göra dem alla så lyckliga. Det kan väl hända, att de icke få följa far, men ingen kan dock veta, om icke lille Robert med tiden blir missionär.

THIRD CLASS
98
END
BUTTERWORTH & HEATH SC.

Hvad ett rentvättadt ansigte åstadkom.

En liten gosse från ett fattigt och oordentligt hem började gå i söndagskolan. Den vänliga lärarinnan tillsade honom dock först att tvätta sitt ansigte, hvilket var nedsotadt och smutsigt. Derefter kammade hon sjelf hans hår och knöt en ren halsduk omkring hans hals. Då Olle gick hem sågo grannarne undrande på honom, och en af dem yttrade: »Den der ser ut som grannes Olle, men det kan ej vara han, ty *han är så ren*».

Gossen fortsatte emellertid sin väg, och då han inträdde i det usla hemmet kunde modren icke undgå att märka hans rena ansigte och glada blick. Dervid kom hon ihåg, att hon sjelf var både otvättad och okammad och gick genast bort att tvätta sig, samt sökte reda på en gammal kam, hvilken blott allt för sällan varit i bruk. Karin och Greta, Olles båda små systrar, blefvo ock tvättade och fingo derigenom ett helt annat utseende. När fadren efter en stund kom hem och såg hustru och barn så rena, skämdes han att vara sämre än de, och gick också, tvert emot sin vana, bort och tvättade sig.

Dagen derpå tyckte modren att rummet såg allt för mörkt och dystert ut, fönstren voro så öfverhöljda af smuts, att knappt en solstråle kunde tränga igenom dem. Med nyväckt lust att få det litet trefligare omkring sig köpte hon för ett par öre såpa, hemtade en skål vatten vid brunnen och började med en trasa gnida fönsterrutorna och detta med den lyckliga påföljd, att en bred ljusstråle med ens strömmade in i rummet.

Men detta ljus upptäckte blott ännu flera mörka punkter och snart låg husmodren på golfvet och skurade med all kraft de gamla tiljorna. Spisen hvitlimmades, ett par slitna gardiner framdrogos ur den gamla kistan vid dörren, de värsta hålen stoppades och gardinerna sattes upp. Det blef ett städande och putsande i alla vrår och vinklar, de små flickorna blefvo ifriga att få hjelpa till, och snart hade det fattiga hemmet fått ett helt nytt utseende. Fadren kände sig lyckligare än hvad han på länge gjort, då han kom hem vid middagen, och i stället för att på qvällen gå bort till krogen, stannade han hemma och började vänligt samtala med de sina.

»Pappa», sade Olle, »vill du icke hjelpa mig att få rätt på mitt minnesspråk till nästa söndag; jag kan icke hitta det i din gamla bibel, men det handlar om huru Herren Jesus lofvar ro åt alla, som komma till Honom och äro betungade?»

Och härmed lade Olle bibeln i fadrens knä, och denne började bläddra igenom de gulnade bladen. Det gafs en tid, då han icke var så främmande för dem som nu. Längesedan förgätna barndomsminnen vaknade åter, och då han ändtligen fann lille Olles minnesspråk i sista versarne af Matth. 11:te kapitel, och högt läste Herrens Jesu dyrbara inbjudning: »*Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, och jag vill vederqvicka eder, tagen på eder mitt ok och lären af mig, ty jag är mild och ödmjuk af hjertat; och I skolen finna ro till edra själar*», smälte isskorpan kring hans hjerta och han brast i häftig gråt. »Herre, jag vill komma», snyftade han, »jag är betungad af ett helt lifs synder — tag emot mig sådan jag är, och tag min maka och min lille Olle och mina små flickor med». — Och denna stund blef vändpunkten i den fattige arbetarens lif, och änglarne omkring Guds thron gladde sig att se en syndare vända åter och bättra sig.

Vår tafla visar oss det fattiga hemmet några månader sednare, under det att modren är sysselsatt med att tvätta och alla barnen snygga och rena hålla på att af långa videgrenar fläta korgar, hvilka de sälja på torget för att också i sin mån bidraga till husets bestånd och vara nyttiga.

Vår gamle Max.

För tio år sedan lefde en hund med namnet Max, hvars porträtt vi här lemna. Hans historia är denna:

Alldeles uthungrad anträffades han af en snäll gosse, som förde honom med sig hem. Gossen sprang med tårar i ögonen till föräldrarne och bad att hunden måtte få stanna för att få sig mat. Han fick stanna. Men ack, huru eländig såg han icke ut! Hans sidor voro fulla af sår, liksom hade de blifvit slagna med en taggig käpp; hans fötter och ben voro betäckta af gyttja, hans kloka svarta ögon uttryckte en sådan sorg, att det kom barnen att gråta, der de stodo i en ring omkring hunden, fulla af medlidande. Han fick stanna öfver natten i tvättstugan, der han också fick tillräckligt med mat. Nästa morgon hviftade han så vänligt med svansen, men såg ännu så modfäld ut, att man ej hade hjerta att köra bort honom. Snart blef han dock frisk och stark och visade på ett synnerligt sätt sin tacksamhet för den godhet han rönt. Han vaktade huset, han vaktade hönsen, han vaktade allt som hörde till gården. Men det bästa af allt var att han dagligen följde barnen till skolan och hemtade dem äfven hem derifrån. På ett ställe af deras väg måste de gå öfver en mycket befaren gata. Max förstod hvad som då måste göras. Han gick så klokt bredvid de små vid kanten af stenläggningen, och om han såg en vagn komma, brukade han skälla och springa omkring dem, som om de varit en flock får, samt tillät dem icke att gå öfver gatan, förr än vägen var fri. Under det han sålunda höll dem tillsammans, brukade han gå med dem öfver gatan och springa så muntert förut, tills de kommo till skolan. Derefter återvände han långsamt hem med ett utseende af mycken belåtenhet.

»Max, det är tid att hemta barnen», brukade modren säga — och inom kort visste han timman, då de skulle återvända, och behöfde ingen påminnelse att hemta dem. Då det så passade, bar han deras matkorg, stundom också deras stora paraply i munnen.

En gång låg den äldsta af flickorna sjuk, och under det långsamma tillfrisknandet, då modren var ute och syskonen i skolan, utgjorde Max ofta hennes kära sällskap. Hon orkade ej läsa, boken hade fallit på golfvet, men hon talade sakta med Max, strök hans lurfviga hufvud och han betraktade henne med sina kloka ögon och tycktes vilja säga: »Fastän jag blott är en hund, förstår jag dock hvad tillgifvenhet vill säga.»

Efter några år blef det emellertid sorg för barnen, ty Max dog hastigt och de sörjde alla sin vän och lekkamrat.

»Vi skola försöka att vara lika punktliga som vår käre gamle Max var», brukade de ofta säga, då de blefvo skickade ett ärende.

E. WESTERBERG XA

Lille Eriks korthus.

Mamma bygger hus åt Erik,
Som med tjusning ser derpå;
Allra gladast när de ramla
Är den lille pilt ändå!

Hej — nu blåser han på korten,
Som man blåser ut ett ljus,
Och den stolta byggnad faller
I ett ögonblick till grus!

Må vi — större barn, — ock hemta
Någon liten lärdom här:
Jordens fröjder likna ofta
Lille Eriks korthus der!

För en vind de lätt försvinna,
Må vi söka fröjder då,
Hvilka trotsa jordens stormar
Och i evighet bestå!

Vårregnet.

Se, vårregnet strömmar från himmelen ner
Och lif åt de domnade växterna ger,
Violer och sippor ju ren stå i knopp
Och krokus och oxlägg slå ögonen opp.

Och bäcken är löst ur sitt isband och glad
Han nu mellan tufvorna ilar åstad
Mot hafvet, mot hafvet, det vida, det blå:
Hur fjerran det syns, är det målet ändå!

Och snart komma fåglarne, en efter ann'
Och bygga små nästena tätt vid hvarann,
Och sjunga så vackert i vårsolens glans,
Och lammen på ängen begynna sin dans.

Vi vilja ock fröjdas och sjunga, om än
Vi träffas af skuren, ej skadar oss den,
I förstugan skaka vi dropparne af
Och tacka vår Gud, att ett vårregn Han gaf!

Den tystnade sångaren.

»Mamma, mamma, se hvad jag hittat i skogen derborta under hasselbuskarne», ropade lilla Elin med häpen uppsyn. »Det är en riktig liten fågel med vingar och näbb, men han sjunger inte, och inte heller vill han flyga, och se, han har en snara om foten, hvilken är så hårdt åtdragen, att jag icke kan lösa upp den. Kanske är det den, som gör, att fågeln inte sjunger, mamma.»

Modren lutade sig ned, betraktade ett ögonblick den lilla fågeln och sade derefter med sorgsen röst: »Elin, mitt barn, den lille sångaren skall aldrig sjunga mer — han är död. Någon elak gosse har lagt ut en snara för honom, han har fastnat deri och förgäfves sökt att komma lös. Se blott huru djupt snaran skurit in i hans lilla ben, under det han helt säkert flaxat med vingarne för att bli lös igen. O, det är illa att handla så emot en af Guds små skapade varelser.»

Elin började gråta och strök med handen den döda fågeln, samt kysste och klappade honom, som hade hon på detta sätt velat återkalla honom till lif. »Jag kan icke tro att Gustaf varit skuld till den lille fågelns död», snyftade hon.

»Nej, Elin, jag är viss att Gustaf icke lägger ut snaror för de små snälla fåglarne», återtog modren tröstande. Gustaf var Elins käre vän och lekkamrat.

»En gosse, som är lydig mot sina föräldrar, och dertill gerna hör hvad Herren i sitt ord säger, kan icke vara elak mot djuren, vare sig de små eller de stora», fortfor modren. »Gustaf har många gånger läst i sin bibel de sköna orden af Herrens Jesu egen mun: 'Sen uppå fåglarne under himmelen' — samt tillägget, 'att icke en af dem faller till jorden Guds vilje förutan' — och då kan du vara säker, att han icke skulle haft mod att förrädiskt lägga ut snaran för en af dessa Guds små fåglar.»

Måtte alla gossar besinna huru orätt och syndigt det är att blott för sitt eget nöje tillfoga en annan skapad varelse lidande och smärta. Det barn, som börjar med att utöfva grymhet mot djuren, slutar ofta med att blifva grym och obarmhertig mot sina medmenniskor.

Det stulna äpplet.

En inbrottstjuf, hvilken blifvit tilldömd flera års fängelse, blef en gång af någon tillfrågad, när och under hvilka omständigheter han utöfvade sin första stöld. Tjufven räckte fram venstra handen, visande ett stort ärr på densamma och tillade: »Detta fick jag såsom gosse, när jag föll ned från ett äppelträd, dit jag klättrat upp för att stjäla: Ett äpple var min första stöld, och den dag jag tog det står ännu lika lifligt för mig, som hade den varit i går.»

Huru dyrt fick icke den stackars gossen betala det stulna äpplet, hvilket först gjorde honom döf för samvetets röst och kom honom att beträda den väg, som leder till den dystra fängelsecellen!

Vår tafla visar oss den allvarsamme stränge fångvaktaren med sin rasslande nyckelknippa i bältet. Vid hans sida står hans unga dotter, mild och ljuflig som en solstråle. Hon får med fadrens tillåtelse besöka en och annan af fångarne för att läsa för dem ur bibeln. Den unga flickan har nemligen lärt sig att för egen del högst af allt värdera den dyrbara boken, hon har der lärt känna Herren Jesus, som förlåter alla synder och helar alla brister, och nu är hon upptänd af begär att få tala om det för de stackars fångarna. Somliga hafva aldrig hört det glada budskapet förr och lyssna med undran till de ljufligt klingande orden. Hos andra väcka de minnen från en längesedan förgäten barndomstid, då de vid en faders eller moders knä knäppt sina händer till bön. Och mången gång har den unga föreläserskan sett huru tårar banat sig väg utför de af synd och nöd fårade kinderna. Af drägterna se vi, att taflan icke är hemtad från vårt eget kära fosterland utan från Italien, der bibelns läsning så länge varit förbjuden, men under de sednare åren blifvit fritt tillåten.

Till slut ett varningens ord: Du unge vän, som här läser berättelsen om det stulna äpplet, tag dig till vara för *första steget* på syndens stig, ty om man kommit in på den vägen, är det ej så lätt att vända åter. Dessutom säger en gammal vän till barnen så sant: »*En* synd kommer icke ensam utan följes af andra synder, såsom länkarne följa hvarandra i en kedja.»

Ett par latmaskar.

Någon har sagt, att ett metspö har en metmask i ena ändan och en — latmask i den andra. Detta påstående torde icke innehålla så litet sanning, äfven om man der vid lag liksom om mycket annat kan säga: 'ingen regel utan undantag'. Att Janne Nyvall och Aron Wallén icke voro flitiga utan snarare kunde räknas till latmaskarnas antal, våga vi påstå, ehuru vi icke vilja frånkänna dem de goda egenskaper de derjemte möjligen kunde hafva. Emellertid voro de mycket goda vänner och följde troget hvarandra både till skolan, och när de hade något annat för sig.

Janne Nyvall var son till en tegelslagare, och Arons fader arrenderade den lilla qvarnen, som låg strax invid tegelbruket. Nyvall var ett par år äldre än Aron. Derföre var han den som bestämde, hvad de skulle hafva för sig, och Aron sprang med, såsom Jannes vapendragare, och tyckte att allt hvad Janne föreslog och gjorde var förträffligt. Om somrarne gingo båda gossarne i tegelbruket och Janne hade 37 öre och Aron 25 öre om dagen. Detta var dock blott vid de tillfällen, då takteglet sköts från torkladorna till ugnen för att brännas, hvarvid gossarne användes såsom langare. Deremellan gingo de i socknens folkskola. Men så hände sig ibland, att de skolkade och visade sig vara små latmaskar. Aron var en mästare i konsten att fånga flugor och maskar till fiskbete, och när de gingo till det så kallade »aborrstället», hade de en gammal träask, hvilken fordom användts till smörask, full med metmaskar och flugor. Aborrstället var en djup jöl i ån, några bösshåll från qvarnen. Der nappade det alltid bra, och både aborrar, mörtar, sarfvar och löjor funnos der rikligt.

Der, på en kullhuggen trästam, kunde gossarne sitta hela dagar, och lika tysta de voro, medan de gåfvo akt på flötet, om något »napp» bestods dem, lika högljudt uttryckte de sin fröjd, då någon mört eller aborre var enfaldig nog att nappa på kroken och sålunda lät sig fångas. Nu hände sig en söndag, att de båda gossarne, i stället för att gå till kyrkan, begåfvo sig till »aborrstället». Detta var illa gjordt af dem. Och de visste det äfven, ty Arons gudfruktiga moder hade sagt sin gosse, att Gud ville, det alla skulle helga hans dag. Dessutom hade hon berättat för Aron om ett par gossar, som blefvo olyckliga för det de en söndag hade rott ut att fiska. Deras ökstock hade nemligen stjelpt omkull, så att de små sabbatsbrytarne föllo i ån och ömkligen omkommo.

Samvetet talade högt hos Aron, men han nedtystade det och följde med sin kamrat. Och snart hade de båda gossarne i den sköna, varma sommarmorgonen glömt all tanke på Herrens bud och tyckte sig nu hafva ofantligt roligt. Bra nappade det också, och flere dugtiga aborrar drogo de upp och lade i den medförda stenkrukan.

Jag skall sänka flötet ännu mer», sade Janne, »ty de stora fiskarne gå på djupare vatten».

»Nej, nu gjorde du dumt», yttrade Aron, då de på en lång stund icke erhållit ett enda napp.

»Tyst — nu nappar det», hviskade Janne i det flötet drogs ned under vattnet. Det var ett hiskligt napp! Hela metspöet var nära att dragas ur hans händer. Men han drog det sakta till sig. »Det måtte vara en mycket stor fisk, ty han var så tung att få upp i vattenbrynet», utropade han. Men när de ändtligen fått upp sitt byte, utstötte de båda gossarne på en gång ett rop af förskräckelse. Gud hade uppenbarligen velat straffa dem för deras olydnad och sabbatsbrott, tänkte de, i det de mente att en förfärligt tjock orm hade fastnat på kroken, och sprungo i vild förfäran från stället. Hemkommen till sin moder, grät Aron och berättade hela den hemska historien samt bad om förlåtelse för sin olydnad. Vid närmare undersökning var det emellertid icke någon orm, som nappat på metkroken utan en stor ål. Men det onda samvetet och medvetandet derom, att gossarne gjort orätt, skrämde upp dem. Från den dagen läto Janne och Aron fiskarne vara i fred på Herrens dag.

Gunga högre.

»Gunga högre, gunga högre»,
Ropar lilla Sigrid gladt,
Och vid hvarje sväng af gungan
Klingar hennes muntra skratt.
Håret fladdrar lätt för vinden
Hattens fjädrar likaså,
Men den lilla ler och ropar:
»Högre, söta tant, ändå!»

»Högre, högre, vill jag flyga,
Ända upp till molnets kant,
Der den sköna aftonrodnan
Glänser nu så vackert, tant!
Jag har säkert tag i repet,
Mjuk är också tufvans bädd.
Gunga högre, gunga högre,
Jag är ej det minsta rädd!

"Jag kan icke räkna dem alla!"

Jag kan icke räkna dem alla
De prof af Guds godhet jag rönt!
Lik morgonens droppar de falla
Och glimma lik dessa så skönt!
Jag kan icke räkna dem alla
De prof af Guds godhet jag rönt!

Lik stjernornas tallösa skara
De hafva ej namn eller tal,
Men stråla lik dessa så klara
Jemväl i den mörkaste dal.
Lik stjernornas tallösa skara
De hafva ej namn eller tal.

Jag kan icke räkna dem alla,
Men, o, må jag tacka dess mer!
Guds kärleksbevis må jag kalla
De under af nåd Han beter.
Jag kan icke räkna dem alla,
Men, o, må jag tacka dess mer!

Hvad gamla farmor berättade.

En vacker söndagsmorgon i början af sommaren sågs en välklädd gosse med sin bok i hand skynda gatan framåt på väg till söndagskolan. Solen log så vänligt från den höga blå himmelen, syrénhäckarna stodo i sin rikaste blomstring och många små fåglar qvittrade gladt i de nylöfvade träden. Just som Erik, så var den lille gossens namn, skulle vika om hörnet af den gata, hvilken ledde fram till salen för söndagskolan, hörde han flera bekanta röster bakom sig. »Kom, Erik», ropade flera, »kom med oss ut i skogen. Vi skola leka och hafva så roligt. Bry dig icke om söndagskolan i dag. Du kan ju säga nästa söndag, att du varit sjuk eller att din mamma varit sjuk i dag, så att du icke kunnat gå ifrån henne. Se så, skynda dig, vi hafva icke tid att vänta.»

»Och jag har icke tid att gå med er», ropade Erik utan att se sig om. »Jag har blott *en* söndag i veckan och den vill jag icke förspilla.»

Gossarne på gatan, hvilka till större delen utgjordes af Eriks kamrater i hvardagskolan, blefvo ytterst förargade öfver detta svar. Då de insågo, att de ingenting kunde vinna genom lockelser, började de göra narr af honom och mente att han var »rädd för anmärkning».

»Du *vågar* ej vara borta från söndagskolan en enda gång», utbrast den störste af gossarne med ett försmädligt hånskratt. »Lille Erik är rädd för efterräkningen.»

»Nej», svarade Erik, i det han vände sig om och helt lugnt såg sin angripare i ansigtet, »nej, men jag *vågar* gå, fastän I skratten åt mig».

Den gosse visar *verkligt* mod, som vågar ställa sig olik andra för att göra hvad som är rätt, och som icke frågar efter att man skrattar åt honom, blott han vet att Herrens öga med välbehag hvilar på honom och hans gerning.

Barnen hade med spänd uppmärksamhet lyssnat till farmors berättelse. Peter stödde ansigtet mot båda händerna, der han stod lutad mot inhägnaden. Kanhända erfor han en hemlig förebråelse i sitt inre, för det han mången gång utan giltig anledning försummat söndagskolan. Maria hade så när låtit lilla syster glida ned ur knäet, under det hon tänkte på den modige gossen; lilla Eva hade väl svårt att taga sina blickar från »kisse» i korgen, men deremot satt Amanda med korslagda händer och betraktade farmor, som oaktadt sin ålder blifvit helt lifiig under det hon talade. Vi vilja hoppas, att den lilla berättelsen blef i barnens hjerta ett frö, som gick upp och bar frukt i välsignelse.

Vid skafferidörren.

»Tyst, hvad var det? Var det ingenting? Jo, tyst, nu knaprar det igen.»

Lilla Gunhild lyssnade med andan i halsen, och kisse Måns upphörde att spinna och hoppade upp på stolen, som stod vid skafferidörren. Ja, just från skafferiet var det ljudet hördes, ja, just från skafferiet var det! Det är en liten råtta, kisse Måns, och nu har hon just ätit sitt sista mål. Säkert skall du få dig en råttstek, kisse Måns, om du är snäll.»

Med dessa ord kastade Gunhild ifrån sig sina leksaker och smög sig sakta på tå till skafferidörren, öppnade klinkan, och kisse Måns reste sig upp för att se att det skulle gå rigtigt till väga. Men råttan hon var för klok, hon anade oråd, och innan dörren var öppnad, hade hon redan smugit sig bort genom sitt lilla råtthål. Och kisse Måns stod der helt förlägen öfver sin misslyckade jagt, och Gunhild, som så säkert hade lofvat sin vän en god råttstek, fick lära sig att besanna det gamla ordspråket: »man bör ej sälja huden, förrän man skjutit björnen». Och vi kunna lära utaf lilla Gunhild, att man aldrig bör lofva något, som man inte kan hålla.

Skridskoåkningen.

Vintern var kommen. Den lilla insjön låg tillfrusen och isen var blank som en spegel. Alla aborrar och gäddor och mörtar voro så glada öfver det hårda, genomskinliga täcke, hvilket skyddade dem för den stränga kölden. Men inte var det endast fiskarna som voro glada öfver isen. Alla skolbarnen i byn voro icke mindre belåtna, ty på fristunderna fingo de utföra sina lekar på den tillfrusna lilla sjön, och detta var nästan lika roligt som att åka i höet om sommaren. Nu åktes skridskor af hjertans lust.

Vår planch framställer en sådan fristund. Ser den icke rätt inbjudande ut kanhända? Lilla Gerda Hallman skulle just försöka att första gången göra bruk af sina nya skridskor, men det går icke så lätt som man skulle tro. Det vill allt till att man skall kunna stå stadigt på fötterna, och mycket godt är det äfven att ha en vän i viken att trygga sig till och en sådan hade lilla Gerda i sin bror Gustaf. Han var tre år äldre och stod så stadigt på sina skridskor, och åka kunde han så raskt, att väl ingen af alla kamraterna åkte om honom. Visst var det derföre en liten försakelse, då han nu måste sakta, sakta skrida fram och hålla sin lilla syster, så att hon icke skulle falla. Men han tyckte icke att det var det minsta ledsamt, och det kom sig helt enkelt deraf, att han höll så mycket af lilla Gerda. Det var en glädje för honom att få hjelpa henne. Roligt hade emellertid alla gossarna äfven deraf, att man ibland föll omkull; det gjorde rakt ingenting. Se bara hur Peter Grönqvist just nu gör en sådan der underlig kullerbytta, att fötterna kommo högt i vädret. Pang, lät det i isen, och alla gossarne skrattade och detsamma gjorde Peter. I ett nu var han på benen igen. Aborrarne tittade visst förstulet upp för att se om det var någon fara å färde för dem. Men det var det alls inte. Och så summo de åter lugna och glada i djupet. Men gamle fiskare Jons hund, »Ruffen» kallad, skälde och lät som hade han varit mycket ond. Men det var han inte heller. Det var blott hans sätt att deltaga i gossarnes jubelskri. Och fiskar Jon sjelf var så road, att han gick ner på isen för att se på barnens glada lekar. Han stod der med händerna i fickorna och sin stora yllesjal virad flera slag omkring halsen och uppdragen ända till mun. Men som han inte rörde på sig, blef han snart frusen och då gick han och »Ruffen» hem, och så godt var det, men barnen, deremot, fortsatte till sena qvällen i det klara månskenet sina muntra språng på isen.

Vid tvättbaljan.

»Hvad! — Är Gustaf åter framme
Och förskrämmer lille bror?
Ack, i odygd städs densamme,
Eller värre än, jag tror!»

Sköterskan förskräckt så klagar,
Kallad in af »lillens» skri,
Medan Gustaf muntert lagar,
Att bror Freddy »fin» skall bli.

Stora svampen hårdt han trycker
Mot den lilles panna än,
Hur han vrider sig och rycker,
Kan han ej bli fri från den.

Kisse finner under tiden
Leksakskorgen rolig nog,
Men när bilagd blott blir striden,
Får han lemna hvad han tog.

Nu, I käre små, som glada
Sen härpå — ett ord för er:
Gören ej hvarandra skada,
Om än blott på lek det sker!

Musiklektionen.

Se hit, Tamino, du kloka vän,
Nu skall du ha en lektion igen,
Nu skall du lära dig rätta tonen
Och gå med heder ifrån lektionen.

När du kan skilja diskant och bas,
Jag bjuder dig på ett fint kalas,
Vi gå till bagarn med åtta öre,
Men först, Tamino, du tassen röre!

Och nu begynna vi om igen,
Så får jag göra hvar morgon än,
Ty fröken säger jag lär ej mycket,
Om jag beständigt ej öfvar stycket!

Ett, två, tre, fyra vi räkna nu,
Se så, Tamino, var vaken du!
Du är förståndig, som ingen annan,
Det röjs i blicken liksom på pannan!

Men är det möjligt att du är lat?
Jag vill ej lyssna till sådant prat,
Nej, du, som jag, vill ju flitig vara,
Då blir ock mödan ett nöje bara!

BROCKHAUS X.A.

Något att lära af örnarne.

Jag såg en gång, under en resa i Skottland, berättar en vän till barnen, på en af de höga bergspetsarne derstädes, huru ett par örnar lärde sina ungar att flyga. De började att svinga sig upp mot solen, som strålade i full glans, ty det var vid middagstiden. Först flögo de i mindre kretsar, då ungarne försökte att följa dem; sedan utsträckte de för hvarje gång sin flygt i allt större cirklar, *alltid mot solen.* De unga fåglarne syntes flyga bättre, ju högre upp de kommo; slutligen försvunno de alldeles ur sigte.

Kära barn, I kunnen lära eder något häraf. Må det påminna er om, att I alltid shören lyda edra föräldrar, och försöka att följa deras exempel, när de söka att genom föredöme och undervisning leda er till det rätta hemmet derofvan och uppmana er att fästa ögonen på Herren Kristus, rättfärdighetens sol. Bedjen då Gud om nåd att kunna så göra, och I skolen få denna nåd och dag efter dag komma närmare Gud, tills I med edra kära föräldrar mottagas i hemmet derofvan för att vara med Gud och Kristus för evigt.

B&H.

Barndomsvännerna.

Det var icke första gången i dag, som Janne och Greta träffades vid brunnen, der de hemtade vatten. Nej visst icke, der träffades de hvar dag, och de hade alltid något att berätta hvarandra. De voro ju grannbarn — goda vänner — ja rigtigt goda vänner. Inte hade Greta något roligt, som hon icke ville att Janne skulle få del af — och fick Janne något, som fröjdade hans lilla hjerta, delade han gerna sin fröjd med Greta. I dag hade han något att berätta, som rigtigt slog Greta med häpnad och beundran.

»Vet du hvad, Greta», sade Janne och stälde sig bredbent framför henne med en min så vigtig, som hade han något rätt märkvärdigt att förkunna. »Vet du hvad, du?»

»Nej, inte vet jag någonting», svarade Greta i sin enfald; men att hon nu skulle få veta någonting det var hon viss på. Derför stälde hon sig framför Janne och höll vattenkrukan med begge händerna bakom ryggen.

»Har din lille bror, Hans, fått en tand?» frågade hon.

»Å nej, värre var det», sade Janne. »Kalle kom hem i går från mötet, klädd i full uniform».

»Är han rigtig musikant nu?» frågade Greta.

»Jo, jo men du, och han är så grant klädd, att inte har jag sett någon bättre, och ingen general och inte sjelfva kungen kan vara härligare. Vet du, Greta, på armarne har Kalle fullt med breda gula band — så här breda», tillade han och angaf bredden med tummen och pekfingret — »och så har han band på kragen och på ryggen, och jag tror bestämt att han är lika hög som en general — och så blåser han så vackert på sitt instrument.» Greta föll i den största förundran öfver Kalles obegripligt stora framgång. Men det var icke nog med detta. Ännu märkvärdigare saker hade Janne att förkunna. Kalle hade skurit honom en pilpipa, hvilken hade lika vackra toner som en flöjt. Den var *rigtigt* ihålig och hade *rigtigt* munstycke, som en klarinett och 8 små runda hål för fingrarne — så, att man kunde spela en hel oktav. Janne hade redan lärt sig spela hälften af en liten vacker visa, och om pilpipan ej sprack sönder skulle han snart lära sig andra hälften också. »Och vet du, Greta, när jag blir stor», fortsatte Janne, »det vill säga inom 2 år — när jag blir 12 år, så får jag också gå in vid musiken.»

»Är det möjligt, och blir du då lika grann som Kalle», frågade Greta med yttersta häpnad och förundran.

»Jo jo men du», svarade Janne, och såg mycket belåten ut.

»Då vill du väl aldrig leka med mig mer», sporde Greta nedslagen, vid tanken på den stora skilnad som skulle uppstå emellan dem.

»Åh jo, det vill jag nog ändå», förklarade Janne nedlåtet.

Och Janne kom verkligen till musiken, men den härlighet han drömde om blef så lagom stor. Han blef snart en helt annan gosse än den tid, då han vid brunnen hemtade vatten till sin mor och icke sjelf visste bättre medel att släcka törsten med, än det friska, klara brunnsvattnet. Både Kalle och Janne Palm började nemligen förstöra sig genom starka drycker. De blefvo skickliga musikanter, men måste genom oordentligt och supigt lefverne snart taga afsked från regementet. Under tiden hade Greta vuxit upp till stora flickan och var borta i tjenst. Jannes mor var död och den enda menniska på jorden, som fortfarande brydde sig om den stackars Janne — var hans barndoms lekkamrat och vän, Greta. Hon sörjde öfver att han blifvit en sådan slarf, men hon kunde ingenting göra utom det, att hon hjertligen bad Gud för honom och det gjorde hon ihållande och länge, och slutligen hade hon glädjen erfara bönhörelse, i det hon fick spörja att Janne kommit till besinning, lagt bort den förderfliga drycken och blifvit en bra och dugtig karl. Och vid underrättelsen härom kände hon sig lika glad, som då hon i sin barndoms dagar lyssnade till Jannes roliga berättelser under vattenhemtningen vid brunnen.

Ingeborgs dröm.

Lilla Ingeborg längtade storligen efter den fröjdefulla julen. När det led mot slutet af November, började hon räkna veckorna, och kort derpå dagarne. Hon visste på förhand, att hon skulle få många roliga julklappar. Hvarken hennes morbror, kommissarien, eller farbror Gustaf, eller morbror Claes skulle glömma henne — det visste hon så väl, så väl. Pappa hade hon hört hela hösten tala om dåliga tider och ledsamheter i affärsverlden, men hvad hade väl allt detta att skaffa med julklapparna? Nog skulle hon äfven få några af honom. Hvad mening skulle han eljest hafva med att kalla henne för sin lilla »solstråle»? Och mamma sedan! Många gånger om dagen kallade hon Ingeborg för »sin lilla skatt».

»Är jag inte mammas lilla katt?» frågade Ingeborg — hon sade katt i stället för skatt, ända sedan hon var liten.

»Jo, visst är du min lilla skatt», sade modren och kysste sin älskling.

»Då är jag viss, att du ger mig många julklappar», utropade den lilla yrhättan och slog sina små knubbiga armar om modrens hals.

Så kom då ändtligen dagen för Ingeborgs längtan och hopp. Både farbröder och morbröder åto julgröten i hennes föräldrars hem. En stor klädkorg bars in, alldeles fullproppad med paket — det ena med påskrifter lustigare än det andra. O, der voro så många roliga ting, som kommo på Ingeborgs lott, att hon oupphörligt skrek af idel förtjusning.

Pappa tyckte att hon var en rigtig liten bråkstake. Mamma kallade henne en yrhätta, som icke en minut hade ro att sitta stilla.

Morbröderna och farbröderna logo åt hennes lifliga utrop. Ja, Ingeborg var så lycklig som en mammas lilla skatt någonsin kunde vara, och lekkamraten, den trogne Tom, delade hennes fröjd.

Dock, all jordisk fröjd har sitt slut och så gick det äfven för liten Ingeborg. När det började lida mot sena qvällen, blef hon sömnig och slumrade slutligen in på en soffa och Tom lade sig nedanför, som en trogen väktare; men äfven han tog sig en liten tupplur. Hvad han drömde, är ej godt att säga; men Ingeborg såg i drömmen alla sina härligheter flyga i luften. Stora guttaperkagubbar tittade så lustigt på henne; morbröderna och farbröderna såg hon tydligt lägga in penningar i hennes nya engelska sparbössa. Hennes bästa docka red i fullt galopp på den nya, appelkastade trähästen. Trollgubben hoppade med utsträckta armar ur sin trånga ask, trumman flög i luften och pinnarne slogo af sig sjelfva den ena larmhvirfveln efter den andra. Noaks ark med alla djuren sväfvade på lätta moln. Elefanten och små grisarne — tillverkade af Lotta i köket af pepparkaksdeg — sprungo om hvarandra och trädockan, som skulle föreställa herde, hade ett gruflig besvär att med sitt träsvärd hålla dem i styr. Gunghästen sprang så förtviflad, som ville han hinna ända till solen, innan julottan vore slut, och hopptåget slingrade sig som en orm för att hejda en ful gubbe, hvilken satt på en boll — så att han ej skulle stupa på näsan. — »Barnens Bilderbok» susade förbi med ett par små flickor på permen, och en liten pudel med hisklig pels af hvit bomull skälde, som om tjufvar ville taga bort alla leksakerna. Så sömnig var Ingeborg och så inne i sin dröm, att hon icke ens kände då Johanna, sköterskan, tog henne i famn och bar in henne och lade henne i lilla sängen i barnkammaren. Men då julmorgonen randades och kyrkklockornas rena silfvertoner förkunnade, att församlingen fick komma i Guds hus för att höra englasången, samt sjunga »var helsad sköna morgonstund!» då vaknade Ingeborg och följde med föräldrarne i kyrkan, och vid julljusens sken sjöng äfven hon om Jesus, Herren i Davids stad, och när hon hörde berättelsen om herdarne vid Betlehem, och englarnes helsning: *»si jag bådar eder stor glädje»* — då tyckte Ingeborg att *detta* var dock julens största fröjdeämne.

Kycklingmodren.

Som vi veta är hönan ingen sjöfågel och kan icke simma. Tvertom visar hon förskräckelse för vatten och håller sig med sina ungar gerna långt ifrån sjöstranden.

Kanske ha flera af våra små läsare hört en ofta omtalad berättelse om en stackars höna, under hvilken man vid liggtiden hade lagt ankägg i stället för hönsägg. När de små ankungarne kommo ut ur skalet och började röra sig på marken, längtade de enligt sin natur efter vattnet och skyndade sig, första dagen de blefvo utsläppta ur hönshuset, ned till den förbiflytande lilla ån, och begynte till hönans stora ångest simma ut i densamma. Hönan sprang fram och tillbaka på stranden och sökte med alla möjliga ljud och skrockningar kalla dem tillbaka. Men förgäfves, de små ankungarne döko ned, så att de ibland blefvo osynliga, och när de åter kommo upp i vattenbrynet visade de på en lång stund ej minsta lust att återvända till den förskräckta hönsmodren.

Huru moderskärleken äfven hos djuren dock är mäktig att öfvervinna också deras naturliga rädsla, visar en händelse, hvilken helt nyligen tilldragit sig på en större egendom i Skottland. Der inträffade en vår ett häftigt vattenflöde och hönsgården blef i icke ringa grad öfversvämmad af vattnet. De stackars hönsen flögo förskräckta upp på pinnarne af inhägnaden, der de sutto dufna och nedslagna.

Godsets folk glömde i den allmänna förvirringen bort innevånarne i hönsgården, och efter en dags väntan började dessa känna sig mycket hungriga.

Bland dem befann sig en höna med flera ungar, och det var märkvärdigt att se, huru hon af ömhet för ungarne nu öfvervann sin naturliga skräck för vattnet; hon kunde ej simma, men hon *vadade* öfver till andra sidan med en unge i sender på ryggen, och på detta sätt gick hon fram och tillbaka *åtta* gånger, emedan hon hade åtta små ungar att rädda. Slutligen blef hon så stel i benen att hon med möda kunde röra dem, men husmodren, som från ett fönster fått se det rörande skådespelet, skyndade sjelf ut att taga vård om den ömsinta hönsmodren och hennes ungar. De fördes alla under tak och undfägnades med en full hand korn, som smakade dem förträffligt.

Komma våra små vänner ihåg något ställe i bibeln, der Herren sjelf liknar sig vid en kycklingmoder, och sin omsorg om menniskors barn vid hönans omsorg om sina ungar?

E. WESTERBERG X.A.

Vän eller fiende.

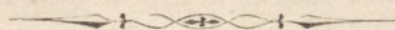
Hvem kan det vara — det fula djur,
Som krälar der?
Med undran skåda på slik figur
De trenne här.

»Är det en fiende eller vän,
Som nalkas oss?»
De fråga ängsligt hvarandra än,
»Månn' han vill slåss?»

Nej, ingen fara! O, må han blott
I ostörd frid
Få njuta tyst af sin ringa lott:
Han vill ej strid!

Och föga lär han bekymra sig
Om edert bo,
Der tyst han vandrar sin gömda stig,
I stilla ro.

Men mången gång, månne icke *vi* —
Fast nu vi le —
Ock utan skäl så förskräckta bli,
Som dessa tre?

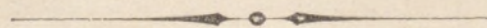
Sjömansgossens bön.

I tackel och tåg
På skummande våg,
Var, Herre, mig när,
Och lär mig att söka
Det ofvantill är!

Jag vet att du ser
I mörkret ock ner,
Hvem vakar, som du,
I stjernlösa natten
På hafvet ännu!

Så vare ditt namn
Min ljufliga hamn,
Jag litar på dig;
I mörker och fara
Beskydda du mig.

Men tänk ock på dem
I aflägset hem,
Som bedja för mig;
Ja, låt mina kära
Ock hvila hos dig.

Stockholm, tryckt hos A. L. Normans Boktryckeri-Aktiebolag, 1880.

PRIS: 1 Kr.

